

Arrest

nr. 219 311 van 1 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vijfde volgend verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die hij vanaf zijn derde asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen omwille van zijn vermeende bekering tot het christendom en verblijf in een kerk, problemen omwille van zijn activiteiten als burgerjournalist in België, problemen in zijn thuisstad Kabul met concurrerende juweliers, problemen van zijn familie omwille van het beroepsverleden van zijn vader als politieagent, problemen in geval van terugkeer omwille van zijn langdurig verblijf in het Westen, en problemen met de familie van zijn Belgische partner. Bijkomend verklaart hij dat zijn oom D.M. hem wil doden omdat zijn moeder als alleenstaande vrouw in België verblijft terwijl zij volgens de regels van de Pashtoenwari bij hem zou moeten inwonen. In het kader van dit verzoek verklaart verzoeker tevens dat hij zijn vorige vijf verzoeken bij de Belgische asielinstanties indiende onder een valse identiteit en dat hij Pashtoen van etnische origine is.

Het tweede volgende verzoek van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 159 488 van 5 januari 2016 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Inzake zijn derde en vierde volgend verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissingen indiende werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen in respectievelijk het arrest nr. 172 674 van 28 juli 2016 en het arrest nr. 197 538 van 8 januari 2018.

Ter ondersteuning van zijn huidige vijfde verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: vijf foto's genomen tijdens het huwelijksfeest van zijn zuster A.M., een artikel betreffende de veiligheidssituatie in Kabul, twee screenshots van een videoclip waarin verzoeker figureert, drie foto's waarop hij poseert en een document opgesteld door zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid vermogen te herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van algemene beschouwingen, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Vooreerst wijst de Raad op de in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerde bevindingen omtrent verzoekers identiteit. Zo wordt vastgesteld dat verzoeker voortdurend wijzigende en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zowel zijn geboortedatum als zijn voornaam en zijn familie- of stamnaam maar eveneens over zijn etnische origine. Verzoeker laat deze motieven in zijn verzoekschrift volledig ongemoeid waardoor deze pertinente vaststellingen staande blijven.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat zijn moeder erkend werd als vluchteling en herhaalt dat hij vreest problemen te zullen krijgen met zijn oom. Zijn moeder is weduwe en volgens "de Pashtouwali code" stelt verzoeker dat zij tot de eigendom behoort van deze oom. Hij vervolgt dat het hem kwalijk zal genomen worden zijn moeder alleen in België te hebben achtergelaten daar dit een schande is voor de eer van de familie.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn verweer niet verder komt dan het herhalen van zijn asielmotieven, wat echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

"Wat betreft uw verklaring dat u in België een relatie heeft en dat uw familie hier verblijft waarbij u verwijst naar de vluchtelingenstatus die de RvV aan uw moeder toekende en het huwelijk van uw zuster in Duitsland (verklaring volgend verzoek – vragen 12, 17 en 20) dient te worden vastgesteld dat uit deze elementen noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming kan worden afgeleid. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u omwille van het feit dat uw moeder in België een verblijfsstatus heeft in Afghanistan het risico zou lopen op vervolging, op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De foto's die genomen werden in een school in Antwerpen en de foto's van het huwelijk van uw zuster werpen geen ander licht op bovenstaande conclusie.

Wat betreft uw bewering en die van uw advocaat in het kader van uw huidige en zesde verzoek dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan de wraak van uw oom D.M.(...) vreest omdat uw vader overleed, uw moeder een erkend vluchteling is, en uw moeder volgens de heersende normen onder de Pasjtoen het bezit van uw oom werd dient te worden verwezen naar de motivering aangaande de inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen van zowel u als uw ouders aangaande jullie beweerd Pasjtjoense etnische origine. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering en die van uw ouders dat uw familie etnische Pasjtoen zijn kan er bijgevolg niet ingezien worden waarom het statuut van uw moeder door de Pasjtjoenwali geregeld zou worden. Aan uw bewering dat u omwille van een inbreuk op deze regels uw oom D.M.(...) vreest kan dan ook niet het minste geloof gehecht worden."

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie aldus in gebreke blijft.

Waar verzoeker oppert dat hij vervolgd zal worden door de Taliban en de Afghaanse overheid omwille van zijn journalistieke activiteiten en zijn verblijf in een kerk en hij verwesterd is gelet op zijn langdurig verblijf in Europa, zijn journalistieke en artistieke activiteiten en zijn relatie met een Belg van Afghaanse origine, beperkt hij zich grotendeels tot het herhalen van verklaringen die hij eerder dienaangaande in het kader van zijn twee, derde en vierde volgend verzoek heeft aangehaald. De Raad heeft zich hier reeds over uitgesproken in zijn arresten nr. 159 488 van 5 januari 2016, nr. 172 674 van 28 juli 2016 en nr. 197 538 van 8 januari 2018. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest.

Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State aangaande het algemeen rechtbeginsel 'fraus omnia corrumpit' is niet dienstig vermits in casu geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

Verder benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoeker afkomstig is uit de stad Kabul alwaar er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die hier een ander licht kunnen werpen.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwisten dat de situatie in Kabul en Kabul hoofdstad momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité* / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde rapporten als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld niet van dien aard is dat alle burgers worden getroffen. Uit het in het administratief dossier aanwezige EASO rapport blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in

de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Verwerende partij ontkent niet dat er in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen voordoen en dat er hieronder burgerslachtoffers vallen, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad besluit gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie samen met de commissaris-generaal dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in de verf zet dat de Franse 'Cour Nationale du Droit d'Asile' in maart 2018 een Afghaanse vluchteling de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend omwille van de veiligheidssituatie in Kabul op basis van hetzelfde EASO rapport als waarop de commissaris-generaal zich baseert, merkt de Raad op dat hij geenszins is gebonden door een vonnis, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank.

Waar verzoeker stelt dat er rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden moet worden opgemerkt dat het Hof Van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Verzoeker toont evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofdte het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofdte omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 januari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij dezelfde elementen heeft aangevoerd voor wat betreft haar vrees voor haar oom in Kabul als de redenen die haar moeder heeft aangehaald. Zij wijst erop dat haar moeder werd erkend als vluchteling en dat ook zij gevaar loopt bij terugkeer naar Kabul. Verzoekende partij legt een aanvullende nota neer met informatie over haar familienaam en haar etnie. Zij wijst er tevens op dat een gedwongen huwelijk niet alleen voorkomt bij de Pashtoun, maar bij alle gemeenschappen in Afghanistan. Tot slot wijst verzoekende partij op haar lange verblijf in België, met name 10 jaar, en de vaststellingen dat zij verwesterd is, haar familie (moeder en zus) in België verblijft en haar oom het ouderlijk huis heeft geconfisqueerd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van enkele algemene beweringen, zonder dat zij evenwel daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen formuleert die de in de beschikking van 21 januari 2019 opgenomen grond in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.3. Waar verzoekende partij op zitting opmerkt dat zij inmiddels al ongeveer tien jaar lang in België verblijft, dat zij verwesterd is, dat er familie van haar in België verblijft en dat in Afghanistan haar oom het ouderlijk huis in beslag heeft genomen, beperkt zij zich louter tot het herhalen van verklaringen die zij al eerder en meermaals heeft afgelegd. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter geenszins van aard ook maar enigszins afbreuk te doen aan hetgeen in de beschikking van 21 januari 2019 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

In diezelfde zin werd eerder al in voornoemde beschikking opgemerkt dat *“Waar verzoeker oppert dat hij vervolgd zal worden door de taliban en de Afghaanse overheid omwille van zijn journalistieke activiteiten en zijn verblijf in een kerk en hij verwesterd is gelet op zijn langdurig verblijf in Europa, zijn journalistieke en artistieke activiteiten en zijn relatie met een Belg van Afghaanse origine, beperkt hij zich grotendeels tot het herhalen van verklaringen die hij eerder dienaangaande in het kader van zijn twee, derde en vierde volgend verzoek heeft aangehaald. De Raad heeft zich hier reeds over uitgesproken in zijn arresten nr. 159 488 van 5 januari 2016, nr. 172 674 van 28 juli 2016 en nr. 197 538 van 8 januari 2018. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Betreffende het feit dat verzoekende partij inmiddels reeds een tiental jaar in België verblijft (en zij hierdoor verwesterd zou zijn), kan er overigens nog op worden gewezen dat haar huidige verzoek om internationale bescherming haar zesde verzoek betreft, dat zij in het kader van haar beroepsprocedure aangaande haar derde verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk aangaf dat haar eerdere verklaringen in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming niet strookten met de waarheid, doch op leugens waren gebaseerd, en dat zij bij huidige zesde verzoek om internationale bescherming, negen jaar na haar binnenkomst en eerste verzoek om internationale bescherming in België, plots verklaart dat zij haar vijf vorige verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend onder een valse identiteit. Het lijkt er aldus op dat verzoekende partij, eerder door tegen te werken dan met de Belgische asielinstanties mee te werken, zelf alzo haar langdurig en illegaal verblijf in België in stand tracht te houden en verder wenst te bestendigen.

4.4. Verzoekende partij wijst er voorts opnieuw en zeer algemeen op dat haar moeder als vluchteling werd erkend en ze herhaalt de vrees die zij ten aanzien van haar oom koestert, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waar in dit verband wordt opgemerkt:

“Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat zijn moeder erkend werd als vluchteling en herhaalt dat hij vreest problemen te zullen krijgen met zijn oom. Zijn moeder is weduwe en volgens “de Pashtouwali code” stelt verzoeker dat zij tot de eigendom behoort van deze oom. Hij vervolgt dat het hem kwalijk zal genomen worden zijn moeder alleen in België te hebben achtergelaten daar dit een schande is voor de eer van de familie.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn verweer niet verder komt dan het herhalen van zijn asielmotieven, wat echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

“Wat betreft uw verklaring dat u in België een relatie heeft en dat uw familie hier verblijft waarbij u verwijst naar de vluchtelingenstatus die de RvV aan uw moeder toekende en het huwelijk van uw zuster in Duitsland (verklaring volgend verzoek – vragen 12, 17 en 20) dient te worden vastgesteld dat uit deze elementen noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming kan worden afgeleid. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u omwille van het feit dat uw moeder in België een verblijfsstatus heeft in Afghanistan het risico zou lopen op vervolging, op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De foto's die genomen werden in een school in Antwerpen en de foto's van het huwelijk van uw zuster werpen geen ander licht op bovenstaande conclusie.

Wat betreft uw bewering en die van uw advocaat in het kader van uw huidige en zesde verzoek dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan de wraak van uw oom D.M.(...) vreest omdat uw vader overleed, uw moeder een erkend vluchteling is, en uw moeder volgens de heersende normen onder de Pasjtoen het bezit van uw oom werd dient te worden verwezen naar de motivering aangaande de inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen van zowel u als uw ouders aangaande jullie beweerd Pasjtoense etnische origine. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering en die van uw ouders dat uw familie etnische Pasjtoen zijn kan er bijgevolg niet ingezien worden waarom het statuut van uw moeder door de Pasjtoenwali geregeld zou worden. Aan uw bewering dat u omwille van een inbreuk op deze regels uw oom D.M.(...) vreest kan dan ook niet het minste geloof gehecht worden.”

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie aldus in gebreke blijft.”

De Raad benadrukt bovendien dat wat de erkenning van verzoekende partij haar moeder betreft (bij arrest van de Raad nr. 197 969 van 15 januari 2018) en verzoekende partij haar huidige algemene bewering dat zij dezelfde elementen aanvoert wat haar vrees jegens haar oom betreft als de elementen die door haar moeder werden aangevoerd, elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij of zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Verzoekende partij kan zich derhalve geenszins louter, zonder meer steunen op de internationale bescherming die haar moeder werd toegekend, doch zij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij zelf in haar land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel

risico op ernstige schade loopt, alwaar zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij haar situatie verschilt bovendien danig van die van haar moeder, en er kan bezwaarlijk ernstig worden voorgehouden dat zij eenzelfde profiel zouden hebben, gelet op het feit dat verzoekende partij haar moeder een 64-jarige Afghaanse weduwe is - de situatie van alleenstaande vrouwen in Afghanistan is erg erbarmelijk en problematisch en verschilt wezenlijk van die van alleenstaande Afghaanse mannen aldaar, daarenboven komt overigens nog dat verzoeker een partner van Afghaanse origine heeft met wie hij een 'gezin' vormt -, alsook gelet op het feit dat volgens tradities in Afghanistan weduwen bij de familie van de overleden man moeten gaan wonen, daar waar verzoekende partij een Afghaanse jongeman is (van om en bij de dertig jaar oud) en dus niet aan die traditie onderworpen.

Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om, mits concrete en overtuigende elementen, de door haar in het kader van haar huidige zesde verzoek om internationale bescherming (opnieuw) geuite vrees voor vervolging (door haar oom) of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Afghanistan aannemelijk en geloofwaardig te maken, waar zij echter, zoals eerder door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing pertinent werd vastgesteld - vaststellingen die niet worden ontkracht of weerlegd -, geheel in gebreke blijft.

4.5. Verzoekende partij haar argumentatie, ter zitting en in haar aanvullende nota van 4 maart 2019 waarbij zij in dit verband enkele stukken aanbrengt, omtrent haar familienaam en haar etnie, wijzigen niets aan voormelde vaststelling dat zij geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat zij in Afghanistan wordt vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Het staat immers vast, een vaststelling die niet in een ander daglicht wordt geplaatst, dat verzoekende partij, net als daarenboven ook haar ouders, tijdens haar opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming voortdurend wijzigende en onderling manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en zij er bovendien niet van terugdeinsde om leugenachtige en bedrieglijke verklaringen af te leggen omtrent essentiële elementen omtrent haar identiteit, zoals haar naam en leeftijd, alsook haar etniciteit.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede grond vastgesteld:

"In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u uw vorige vijf verzoeken (asielaanvragen) bij de Belgische asielinstanties indiende onder een valse identiteit. U stelt hierover dat uw werkelijke naam niet Ah.(...) Kh.(...) is maar wel Ar.(...) Kh.(...) en dat u niet op 08.02.1990 ter wereld kwam maar wel 08.02.1992 (verklaring volgend verzoek dd. 18.05.2018 – vragen 2 en 4). Verder stelt u dat uw familie- of stamnaam niet As.(...) maar Ach.(...) is (verklaring volgend verzoek dd. 18.05.2018 – vraag 1). Ten slotte stelt u Pasjoen van etnische origine te zijn omdat uw overleden vader Pasjoen van etnische origine was en uw moeder tot de Tadzjiekse etnie behoort (verklaring volgend verzoek dd. 18.05.2018 – vraag 6d).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de vaststelling dat u verklaart dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze poogde te misleiden betreffende uw identiteit uw algemene geloofwaardigheid, voor zover daar in casu nog sprake van kan zijn, andermaal in bijzonder ernstige mate ondergraaft. Dat u pas bij het indienen van uw zesde verzoek om internationale bescherming, negen jaar na uw aankomst in België, verklaart dat de identiteit die u gebruikte niet de uwe is, maakt bovendien dat uw huidige beweringen betreffende uw identiteit met de nodige reserve bekeken dienen te worden.

Naast de nieuwe voornaam die u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming opgeeft verklaarde u van uw vierde tot en met uw zesde en huidige verzoek om internationale bescherming dat uw familie- of stamnaam niet As.(...) maar Ach.(...) is (verklaring volgend verzoek dd. 18.05.2018 p.1 – verklaring meervoudige aanvraag dd.09.09.2016 p.1 en verklaring meervoudige aanvraag dd. 06.02.2016 p.1). Hierover dient te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) uw naam op uw vraag gecorrigeerd werd van Ach.(...) naar As.(...). Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken u hiermee confronteerde in het kader van uw vierde asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) ontkende u dit eenvoudigweg (verklaring meervoudige aanvraag – vraag 7).

Ook wat betreft uw verklaringen over uw geboortedatum dienen de nodige bedenkingen geuit te worden. Zo stelde u in het kader van uw vierde asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) dat u niet op 08.02.1990 maar in het jaar 1992 ter wereld kwam (verklaring meervoudige aanvraag – vraag 7). Tijdens uw vijfde asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) greep u dan weer terug naar uw eerdere verklaringen en stelde nogmaals op 08.02.1990 te zijn geboren (inschrijving MVA dd. 22.08.2016 en verklaring meervoudige aanvraag dd.09.09.2016 – vraag 4). In het kader van uw vijfde volgend verzoek stelt u opnieuw dat u niet op 08.02.1990 geboren werd. En waar u tijdens uw vierde

aanvraag het jaar 1992 vaagweg als geboortedatum opgaf weet u heden precies te vertellen dat uw geboortedatum 08.02.1992 is. Wat bijkomende vragen oproept betreffende zowel uw vorige als uw huidige verklaringen aangaande uw geboortedatum is dat u wel correct weet te vertellen dat 8 februari in de Gregoriaanse kalender overeenstemt met 19 dalwa in de Afghaanse kalender maar dat u uw geboortjaar in de Afghaanse jaarrekening niet herinnert (verklaring volgend verzoek dd. 18.05.2018 – vraag 4) temeer daar u uw geboortjaar (1368) in de Afghaanse jaarrekening tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) wel correct wist te herinneren en hierover verklaarde dat iedereen toch zijn geboortedatum kent (gehoorverslag cgvs dd. 09.06.2010, p.2). Aan uw huidige bewering dat u als minderjarige in België aankwam kan bijgevolg geen geloof gehecht worden. Aan de gevolgen die u hieraan verbindt, dat u hier opgevoed werd en zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse levenswijze in geval van terugkeer (verklaring volgend verzoek dd. 18.05.2018) al evenmin.

Verder blijkt u tegenstrijdige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw etniciteit. Zo verklaarde u bij het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming (asielaanvraag) Tadzjiek van etnische origine te zijn (verklaring dvz dd. 19.10.2009 – vraag 6d). Op het moment van uw tweede verzoek om internationale bescherming (asielaanvraag) wijzigde u uw verklaringen en beweerde u Pasjtoen te zijn (verklaring meervoudige aanvraag dd. 21.01.2011 – vraag 6d). Tijdens uw derde verzoek om internationale bescherming greep u terug naar uw eerdere verklaringen en stelde opnieuw Tadzjiek te zijn, weliswaar van gemengd etnische origine waarbij uw vader Pasjtoen was en uw moeder Tadzjiekse. Op het moment van uw derde volgend verzoek sprak u zich niet uit over uw eigen etnie. Wel herhaalde u van gemengd Pasjtoen-Tadzjiekse origine te zijn (verklaring meervoudige aanvraag dd. 06.02.2016 – vraag 6d). In het kader van uw vijfde asielaanvraag en uw zesde en huidige verzoek om internationale bescherming verklaart u net zoals tijdens uw derde en vierde asielaanvraag van gemengd Pasjtoen-Tadzjiekse origine te zijn maar stelt ditmaal geen Tadzjiek maar Pasjtoen te zijn (verklaring meervoudige aanvraag dd. 09.09.2016 – vraag 6d en verklaring volgend verzoek dd. 18.05.2018 – vraag 6d). De vaststelling dat u doorheen uw asielaanvragen uitermate inconsistente verklaringen aflegt betreffende uw etnische origine roept ernstige vragen op. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt immers dat etniciteit als identiteitsbepalend element een grote rol speelt in de Afghaanse samenleving.

De verklaringen van uw ouders aangaande hun en bijgevolg ook uw etnische origine brengen evenmin duidelijkheid betreffende uw bewering over uw voorgehouden gemengd Pasjtoen-Tadzjiekse etnische origine (vanaf uw derde tot aan uw zesde en huidige verzoek om internationale bescherming stelt u dat uw vader Pasjtoen was en uw moeder een Tadzjiekse is).

Zo stelde uw vader bij het indienen van zijn eerste asielaanvraag (verzoek tot internationale bescherming) dat hij Tadzjiek van etnische origine was en het Pasjtoe slechts beperkt beheerste (verklaring dvz As.(...) M.(...) A.(...) dd. 19.10.2009 – vragen 6d en 8). Bij het invullen van de vragenlijst voor het CGVS bevestigde uw vader Tadzjiek van etnische origine te zijn en verklaarde dat zijn beide ouders (uw grootouders) tot de Tadzjiekse etnie behoorden (vragenlijst cgvs dd. 19.10.2009 – vragen 7 en 8). Tijdens zijn gehoor (persoonlijk onderhoud) voor het CGVS bevestigde uw vader zijn beperkte kennis van het Pasjtoe maar stelde anderzijds dat hij tot de As.(...) stam behoort, een substam van de Duranni Pasjtoenstam. De vaststelling dat uw vader tijdens zijn asielaanvraag Tadzjiek beweerde te zijn om vervolgens tijdens zijn gehoor voor het CGVS te verklaren dat hij tot een Pasjtoenstam behoorde roept dan ook vragen op. In de weigeringsbeslissing naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag dd. 17.06.2010 nam het CGVS de aanvankelijke verklaringen van uw vader over en stelde dat hij Tadzjiek van etnische origine was. Het verzoekschrift opgemaakt in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS betwistte de gedane vaststelling aangaande zijn etnische herkomst niet. Integendeel, het verzoekschrift bevestigde de Tadzjiekse etnische origine van uw vader (verzoekschrift in naam van A.(...) M.(...) A.(...) dd. 06.06.2010 p.2). In het arrest van 29 oktober 2010 hernam de RvV de eerder gedane vaststellingen betreffende de Tadzjiekse etnische origine van uw vader. Uw vader diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in.

In het kader van zijn tweede asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) beweerde uw vader, in weerwil van zijn eerdere verklaringen, Pasjtoen van etnische origine te zijn (verklaring dvz As.(...) M.(...) A.(...) dd. 21.01.2011 – vraag 6d). Het verzoekschrift opgemaakt in het kader van zijn beroep tegen de tweede weigeringsbeslissing van het CGVS hernam de bewering van uw vader betreffende zijn Pasjtoense origine niet. Integendeel, het verzoekschrift bevestigde de Tadzjiekse etnische origine van uw vader (verzoekschrift in naam van A.(...) M.(...) A.(...) dd. 30.12.2012 p.3). In het arrest van 25 april 2013 hernam de RvV de eerder gedane vaststellingen betreffende de Tadzjiekse etnische origine van uw vader zonder dat hieromtrent enige opmerking gemaakt werd. Uw vader diende geen cassatieberoep tegen deze beslissing in. In het kader van zijn derde asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) beweerde uw vader opnieuw Pasjtoen van origine te zijn.

Ook uw moeder verklaarde op het moment van haar eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) dat zij Tadzjiekse van etnische origine is en haar beide ouders Tadzjiek waren (verklaring dvz dd. 19.10.2009 – vraag 6d en vragenlijst cgvs – vragen 7 en 8). Tijdens haar tweede asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) beweerde ook zij, tegenstrijdig met haar eerdere en uw huidige verklaringen) dan weer dat zij tot de Pasjtoen behoort (verklaring dvz dd. 21.01.2011 – vraag 6d). Ten tijde van haar derde asielaanvraag greep uw moeder terug naar haar eerdere bewering aangaande haar etnische origine en stelde toch Tadzjiek te zijn (verklaring meervoudige aanvraag dd. 04.03.2014 – vraag 6d).

Rekening houdend met zowel uw bewering in het kader van uw eerste asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) als de bewering van uw overleden vader en uw moeder tijdens hun respectievelijke eerste asielaanvragen (verzoeken om internationale bescherming) dat jullie Tadzjiekse van etnische origine zijn en de daaropvolgende inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen betreffende jullie Pasjtoense origine (waarbij aangenomen kan worden dat het gebrek aan kennis over de Pasjtoense stamnaam Ach.(...)/As.(...) de verwarring veroorzaakte over uw beweerde familie- en stamnaam) dient te worden gesteld dat aan uw bewering tijdens uw tweede en vijfde asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) en uw zesde en huidige verzoek om internationale bescherming dat u Pasjtoen van etnische origine bent dan ook niet het minste geloof gehecht worden.

De vaststelling dat u doorheen uw verzoeken om internationale bescherming (asielaanvragen), in weerwil van de medewerkingsplicht die op elke verzoeker rust en volgens dewelke de verzoeker de waarheid moet vertellen, voortdurend wijzigende en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zowel uw geboortedatum als uw voornaam en uw familie- of stamnaam maar eveneens over uw etnische origine doet het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke identiteit." (eigen onderlijning)

Het door verzoekende partij bij voormelde aanvullende nota neerleggen van enkele uittreksels uit een van de verhoren van haar en haar vader in het kader van voorgaande verzoeken om internationale bescherming vermag, net als het neerleggen van een uittreksel van een verhoor van een zekere N.M.A. in het kader van diens verzoek om internationale bescherming –verzoekende partij blijkt geen (persoonlijke) band met die persoon te hebben, doch wil met een uittreksel uit diens verhoor bewijzen dat As.(...) een Pashtounse naam is en dat tolken bij de DVZ die naam telkens anders vertalen- en het bijbrengen van algemene informatie van Wikipedia omtrent de stam 'Achakzai', geen afbreuk te doen aan en werpt geen ander licht op voorgaande concrete vaststellingen van het Commissariaat-generaal aangaande verzoekende partij haar veelvuldig wijzigende, manifest tegenstrijdige en zelfs leugenachtige en bedrieglijke verklaringen waarmee zij de Belgische asielinstanties in het kader van haar vijf vorige verzoeken om internationale bescherming intentioneel heeft trachten te misleiden, dit alles geheel haaks op de medewerkingsplicht die op haar, zoals op elk ander verzoeker om internationale bescherming, rust.

De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing overigens pertinent op dat zelfs al zou abstractie worden gemaakt van het voorgaande, vastgesteld dient te worden dat verzoekende partij, ongeacht o.a. de door haar thans voorgehouden schrijfwijze van haar achternaam, niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft of dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.6. Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekende partij (in haar aanvullende nota) naar (bijgevoegde) informatie omtrent gedwongen huwelijken in Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS